

Pacietība

24 Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: "Debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, kas labu sēklu sēja savā tīrumā.

25 Bet, ļaudīm guļot, nāca viņa ienaidnieks un iesēja nezāli kviešu starpā, un aizgāja.

26 Un, kad labība auga un metās vārpās, tad parādījās arī nezāle.

27 Tad nama tēva kalpi, pie tā piegājuši, sacīja: kungs, vai tu neesi labu sēklu sējis savā tīrumā? No kurienes tad radusies nezāle?

28 Un viņš tiem sacīja: to ienaidnieks darījis. - Tad kalpi tam sacīja: vai gribi, ka mēs ejam to izravēt?

29 Bet viņš sacīja: nē, ka jūs, nezāli ravēdami, neizplūcat reizē arī kviešus.

30 Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam; un pļaujamā laikā es sacīšu pļāvējiem: salasiet papriekš nezāli un sasieniet to kūlišos, lai to sadedzina; bet kviešus sakrājiet manā šķūnī."

36 Tad Jēzus, ļaudis atlaidis, iegāja namā un Viņa mācekļi pie Tā piegāja un sacīja: "Izskaidro mums līdzību par nezāli tīrumā."

37 Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: "Tas, kas sēj labo sēklu, ir Cilvēka Dēls.

38 Bet tīrums ir pasaule, un labā sēkla ir Valstības bērni, un nezāle ir ļaunā bērni.

39 Ienaidnieks, kas to sējis, ir velns, un pļaujamais laiks ir pasaules gals, un pļāvēji ir eņģeļi.

40 Tad nu tā, kā nezāli salasa un ugunī sadedzina, tā arī notiks pasaules pastarā galā.

41 Cilvēka Dēls izsūtīs Savus eņģeļus, un tie salasīs no Viņa valstības visas apgrēcības un tos, kas dara netaisnību,

42 un tos metīs degošā ceplī; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.

43 Tad taisnie spīdēs kā saule sava Tēva valstībā. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!
Mat. 13: 24-30.36-43

Mīļā draudze!

Ticības apliecībā mēs katru svētdienu sakām, ka Kristus atnāks tiesāt dzīvos un mirušos. Reiz mums būs jāstāv Viņa priekšā un jāatbild par savu dzīvi. Kaut kā ir gadījies, ka šodien vairs nav modē domāt un sprediķot par Pastaro tiesu. Liekas, ka tas ir tik nereāli, tik tālu prom, ka nav skaidrs, vai tā vispār kaut kad būs. Galu galā tas liecina par to, ka mēs šodien vairs nevēlamies atskaitīties par savu dzīvi kādam, kas ir augstāks par mums. Ar to mums pietrūkst atskaites punkta, tāpēc, ka domājam, ka paši tiekam ar visu galā. Agrāk cilvēki sevi nevērtēja tik augstu. Piemēram, viduslaikos celtās vecās Doma baznīcās pāri ieejas durvīm vēl šodien var redzēt akmenī iekaltu pasaules tiesu. Vidū ir augstais tiesneša tronis, kurā sēž Kristus, pa kreisi – nolādēto vaimanas, pa labi – pestīto slavas dziesmas. Katram, kas vēlējas ieiet baznīcā, bija jāiet cauri šai ieejai. Tam ir dziļa simboliska jēga. Ja mēs gribam satikt Kristu, mums ir jāiet caur tiesu. Ar augstprātību un lepnumu, ar naidu un cietsirdību mēs nekur tālu netiksim. Tikai tad, kad esam pazemīgi, kad paši esam ar mieru ļaut sevi izvērtēt tiesā, mēs varam tuvoties Jēzum. Tā ir grēksūdze, kurā mēs ieskatāmies sevī un atzīstam savas kļūdas. Manuprāt, šodien bieži vien mums pietrūkst tieši šīs vēlmes – skatīties patiesībai acīs. Un tad mēs vai nu pārvērtējam sevi, uzskatot, ka paši esam dievi, vai arī – mēs krītam izmisumā, neredzot jēgu savai dzīvei, kad sastopamies ar nopietnām grūtībām. Tas ir cieši saistīts ar to, ka nenovērtējam jaunuma klātbūtni savā dzīvē. Kādreiz franču filozofs Žans Pols Sartrs sacīja: "Elle – tie ir citi." Vainīgi vienmēr ir pārējie: politiķi, sabiedrība, priekšnieki, padotie, bērni, vecāki, skolotāji, skolnieki. Viss ir atkarīgs, no kuras puses mēs skatāmies, – tikai mēs paši tur dīvainā kārtā neparādāmies.

Šodienas līdzībā Jēzus stāsta par Debess valstību, kas ir līdzīga cilvēkam, kas labu sēklu sēja, bet tad naktī viņa ienaidnieks iesēja nezāli kviešu starpā. Jēzus skatījums uz dzīvi ir ļoti reāls. Debesu valstība nav pilnībā īstenojusies virs zemes. Vēl ir par agru dziedāt tikai slavas un pateicības dziesmas, vēl ir laiks arī sāpēm, ciešanām, izmisumam un grēkam. Tā ir kritusi pasaule, kurā mēs dzīvojam. Šeit ir ienaidnieks, kas iesēj ļaunas sēklas – vienkārši tāpat, lai atriebtos, lai otram padarītu grūtu dzīvi. Dzirdot Jēzus balsi, mums nevajadzētu iekrist uz ideoloģijām, kuras sola mums Leiputriju un svētlaimi tūlīt un tagad – sākot no komunisma un beidzot ar visādiem psiholoģijas brīnumiem. Ideja var būt laba, sistēma perfekta, tikai viena nelaime – tam, kuram tā ir jāīsteno, pašam ir defekts, un visur, kur viņš pieliek roku, nāk līdzīvi viņa nepilnība.

Dienvidamerikā 18.gadsimtā spāņi iekaroja indiāņu zemi un pakļāva iedzīmtos verdzībai. Viens spāņu priesteris vārdā Bartolomejs de Las Kasas (*Las Casas*) iežēlojās par šiem nabaga indiāņiem un ierosināja viņus atbrīvot no verdzības. Viņa lūgumu patiešām izpildīja, bet tas notika tikai tad, kad viņš saviem tautiešiem ieteica atvest no Āfrikas spēcīgus nēģerus, lai tie varētu turpināt vergot indiāņu vietā. Viens dzejnieks iztēlojās, kā Las Kasam ir jāstāv Tā Kunga priekšā debesīs. Tas viņam jautāja: "*Kāds bija tavas dzīves saturs?*" Lepni Las Kasas atbildēja: "*Kungs, tu to zini – žēlastība pret nabagiem.*" Tad tas Kungs norādīja uz leju un viņš ieraudzīja garā rindā caur Āfrikas džungļiem staigājošos kailus vergus. Daži paliek guļot un kļūst par plēsoņu laupījumu. Tad viņš ierauga vergu tirgu Amerikā. Viņš redz izmisušu māti, kurai tiek atņemta meita. Viņš redz, kā bargi uzraugi ar pātagām dzen melnos uz priekšu, lai tie strādā ātrāk kokvilnas plantācijā. Un viņš dzird izmisīgus saucienus no zemes līdz debesīm: "*Cik ilgi vēl, ak Kungs, mums ir jābūt šajā ellē?*" Tad tas Kungs saka Las Kasam: "*Tas ir tavas dzīves iznākums. Vai tad tā bija žēlastība pret nabagiem?*" Un Las Kasas nometas ceļos un iesaucas: "*Kungs, apžēlojies par mani! Mans dzīves veikums ir grēks, vienīgi grēks. Es nevaru Tavā priekšā pastāvēt.*"

Šis stāsts labi parāda, ka, pat gribot darīt labu, var iznākt ļaunums. Un cik ātri mēs kļūstam iedomīgi un lepni tad, ja esam kādam palīdzējuši, neredzēdami, ka turpat blakus mēs izturamies ļauni un vienaldzīgi. Mēs varam sev jautāt, par ko mums būs jāatbild tad, kad stāvēsim Kristus priekšā. Ļaunās un labās sēklas – tās aug blakus vienai otrai, gan mūsu tautā, gan baznīcā un draudzē, gan mūsos pašos.

Jēzus līdzībā nama tēva kalps pēc tam, kad viņi ieraudzīja, ka blakus kviešiem aug nezāle, ierosina izraut to nezāli tūlīt pat, bez kavēšanās. Vajag taču kārtību, tīrību, pareizību. Pagājušajā gadsimtā bija vairāki eksperimenti, īstenojot šādu politiku. Nacisti par nezālēm uzskatīja žīdus, kriminālus, homoseksuālus, čigānus u.c., bet komunisti par ļaunumu sakni uzskatīja *buržujus* un *kulakus*. Nekādas žēlastības, uz priekšu! Viens gudrs vīrs kādreiz sacīja: "*Izmeklējies savus ienaidniekus rūpīgi, jo tu kļūsi tāds kā viņi.*" Tik ātri mēs varam kļūt neiecietīgi ar neiecietīgiem cilvēkiem, dusmīgi pret tiem, kas uz mums ir dusmīgi, liekulīgi pret tiem, kas izturas pret mums liekulīgi. Ja mēģinām iznīcināt savus ienaidniekus, mēs paši sevi nolādām, jo mēs kļūstam tādi kā viņi. Jēzus līdzībā nama kungs atbild, lai tā nezāle aug kopā ar kviešiem līdz pļaujamam laikam. Tad varēs bez grūtībām atšķirt vienu no otra. Tātad Jēzus aicina mūs būt pacietīgiem vienam ar otru. Mums nav jātiesā pirms laika, jo daudz kas vēl nav atklāts. Mēs domājam, ka visu zinām, bet īstenībā aiz mūsu gudrības stāv tikai mūsu pašu aizspriedumi un mūsu ļaunums.

Jēzus, būdams kopā ar saviem mācekļiem, neizraidīja Jūdu, lai gan Viņš zināja, ka tas Viņu nodos. Tāpat Viņš neatteicās no Sīmaņa Pētera un pārējiem Saviem mācekļiem, kas visi Viņu pameta, kad to atbalsts bija visvairāk vajadzīgs. Tāpat šodien Dievs ir pacietīgs ar mums. Mums ir dots laiks augt un nest svētību citiem, vienlaikus dzīvodami Kristus žēlastībā. Caur Kristu mēs varam skatīties reāli uz dzīvi un tomēr dzīvot ar cerību un mīlestību. Āmen.